

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Emund Lagmands Saga

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 358. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_14-txt-shoot-idm240/facsimile.pdf (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

fløge dem ihjel, hver Kiøst, og toge hele Byttet tilbage. See! det sik de for deres Nærighed!

Ja, sagde Kongen, det maa jeg sige, er en Mærkværdighed, som man kan være bekendt at forestålle. Men, hvad er ellers dit Hvernt her?

Jeg er kommet, sagde Emund, for at faa Dem i en vanskelig Sag, hvor Uplands-Lov vil ikke rime sig med vor Lov.

Nu, spurgde Kongen, hvad har du da at klage?

So, sagde Emund, der vare to adellige Mænd lige fornemme af Herkomst, men meget forskellige haade i Kaar og Tænkmaade, de kom op at trættes om nogen Jord, og gjorde hinanden Fortrød, men den Rigeste var den værste. Endelig gik det Dømt i Sagen ved Lands-Thinget, og den rige Mand blev dømt i Skadegjæld, men for det Første gav han Giæsting for Saas, Grist for Soe, og isfeben for en Mark puuet Gulb, Høstøben Gulb og Høstøben Snavs, og saa for det andet lovede han Manden, der tog det for gode Væhre, baade Løst og Elam. Hvad dømmet nu I, gode Herre!

Sagvolderen, svarede Kongen, betale fuld Skadegjæld, som idømt, og til Kongen trefold! At at udrede inden Kar og Dag, ellers have han sin

Hovedblod forbrudt, halvt til Kongens Kæbebur og halvt til ham der havde Bød at ætse!

Emund tog nu Vidner paa Dømmen blandt de ypperste Mænd, som fandtes paa Thinget, indstod sig under Uplands Lov, hilste paa Kongen, og gik.

Nu kom de Andre frem, hver med sit Klage-maal, og Kongen blev siddende i Rette, til langt ud paa Dagen, men da han var særdeilig og kom til Vords, spurgde han efter Emund Lagmand. Der blev svaret, at han var hjemme i sit Herberge. Da hent ham, sagde Kongen, han skal være min Giæst i Dag. Imidlertid blev Raaden haaret ind, saa stemmede Spillemandene op med Harper og Giger og andet Spilleværk; saa blev det skænket og drukket til Aften, og Kongen var lystig og glad, og der var fuldt med fornemme Giæster, saa han tænkte ikke mere paa Emund, forend han havde sovet og vaagne om Morgen. Nu gik det ham om i Hovedet hvad Emund havde staaet og fortalt Dagen i Forveien, og, saasnart han var paaklædt, lod han sine vise Mænd kalde, thi man maa vide, at Kong Dlaf havde immer tolv kloge Mænd om sig, som sad med ham i Rette, og skulde raade i vanskelige Sager, men det var selv en vanskelig Sag, thi naar Retten boiedes, blev Kongen vred, og dog var det omsonst at sige ham imod. Da nu Raadet var

